Zda jsou tu nějaké předpisy takové a zda podle nich je propůjčena cenovým komisím posádkových velitelství povaha samostatně fungujících celků ve vnitřní organisaci vojska, nalézací soud nezkoumal a neučinil žádná skutková zjištění, na základě nichž by povaha cenových komisí a jejich postavení ve vnitřní organisaci vojska mohla býti s hlediska § 5, odst. 1, čís. 2 zák. o ochr. cti posouzena. K podrobnému a důkladnému rozebírání této otázky na podkladě příslušných služebních předpisů přímo ponoukalo již samo označení: »Cenová komise posádkového velitelství«, naznačující, že jde snad o pouhý pomocný orgán posádkového velitelství. Předpisy o vnitřní organisaci vojska nespadají do oblasti předpisů, o nichž platí zásada: iura novit curia (právo je soudům známo), a bylo proto věcí nalézacího soudu, aby vhodným postupem znalosti o nich nabyl a potřebná zjištění z nich v rozsudku učinil. Takový nedostatek rozsudku, způsobený opominutím soudu první stolice, nemůže nejvyšší soud sám vlastním zjištěním napraviti.

Vzhledem k uvedenému nedostatku není rozsudek v rozhodném výroku přezkoumatelný. Bylo proto již z tohoto důvodu zmateční stížnosti vyhověti, rozsudek zrušiti a věc vrátiti soudu první stolice, aby ji znovu projednal a rozhodl, aniž bylo třeba se obírati ostatními jejími vývody.

Při novém projednávání věci bude na nalézacím soudě, aby na podkladě příslušných předpisů — půjde patrně o předpisy citované v protokole o zasedání cenové komise vojenského velitelství v K. ze dne 8. října 1934 — zjistil, které vojenské orgány v roku 1933 a 1934 obstarávaly věci bývalé proviantury a jaké bylo jejich postavení v organisaci vojska, a tak si získal základ pro úsudek, na koho se obvinění v zažalovaném článku obsažená vztahovala, zejména zda se vztahovala na nějakou samostatnou část branné moci, či jen na nějakou pouhou součást jiné samostatné jednotky vojenské, která by pak obviněním v článku uvedeným byla na cti dotčena (na př. pluk.).

Čís. 6123.

Ku skutkovej podstate zločinu podľa § 282 tr. zák. sa vyžaduje, aby osoba, ktorá tvorí predmet činu, s a m a pojala určité a vážne želanie dať sa usmrtiť a aby to aj vyjadrila voči pachateľovi takým spôsobom, aby ním bol pohnutý k úmyselnému jej usmrteniu; prianie neľze stotožňovať alebo zameňovať so súhlasom takej osoby.

Prianie dať sa usmrtiť musí byť výsledkom zralého uváženia, ktoré neľze predpokladať u dieťaťa alebo u osoby blízkej detskému veku, a musí byť jediným dôvodom rozhodnutia pachateľovho k činu označenému v § 279 tr. zák.

(Rozh. zo dňa 1. februára 1938, Zm III 613/37.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A., obžalovanému zo zločinu podľa § 279 tr. z. atď., vyhovujúc zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu, založenej na dôvode zmätočnosti podľa § 385, č. 1 b) tr. p., zru-

šil rozsudok porotného súdu vo výroku, ktorým bol obžalovaný odsúdený pre zločin podľa §§ 65, 282 tr. z., a kvalifikoval tento čin obžalovaného ako pokus zločinu úmyselného usmrtenia človeka podľa § 65, 279 tr. z.

Z dôvodov:

Zmätočná sťažnosť verejného žalobcu z dôvodu § 385, čís. 1 b) tr. p. proti výroku o vine, ktorým čin obžalovaného spáchaný na úkor M. bol kvalifikovaný ako pokus zločinu podľa §§ 65, 282 tr. z., je dôvodná.

Kladne zodpovedanými skutkovými otázkami skupiny I, čís. 1 a 3 verdiktu porotcovia zistili:

Obžalovaný mal s M. milostný pomer od jasene 1936 a poneváč jej rodičia bránili a pre tento pomer ju hrešili a bili, žiadala M. obžalovaného viackrát, aby ju zabil.

Dňa 1. januára 1937 vyvolal večer obžalovaný M. z tanečnej zábavy pred hostinec a pýtal sa jej, či sa ešte na zábavu vráti, na čo mu ona odpovedala kladne. Pýtal sa jej tiež, či ju má zastreliť, a na to odpovedala M.: »Mne je to jedno, keď nemôžeme byť spolu na svete, tak nech spolu zomreme«, na čo obžalovaný vytiahol browning, strelil trikrát na M. a to do ľavého hrudníka, do ľavého pažného kľbu a do krku, takže utrpela zranenia, ktoré sa liečily do 20 dní.

Zodpovediac druhú právnu otázku záporne a štvrtú právnu otázku kladne, vyvodili porotcovia zo zisteného skutkového stavu právny záver, že obžalovaný bol k svojmu činu pohnutý vážnym a rozhodným prianím poškodenej a že tak započal konanie, ktorým zamýšľal poškodenú úmyselne, ale bez úmyslu vopred uváženého zabiť, čin však nedokonal z príčin mimo jeho vôle ležiacich, v dôsledku čoho porotný súd kvalifikoval čin obžalovaného ako pokus zločinu podľa §§ 65, 282 tr. z.

Uvedený právny záver je mylný.

Podľa § 282 tr. z. sa vyžaduje, aby osoba, ktorá tvorí predmet činu, pojala sama určité a vážne želanie dať sa usmrtiť a toto želanie aby aj vyjadrila voči pachateľovi takým spôsobom, že by ním bol pohnutý, primätý, k úmyselnému usmrteniu tejto osoby.

Neľze tedy prianie tejto osoby stotožniť alebo zameniť so súhlasom, lebo súhlas predpokladá vznik zámeru a jeho prejavenie predom u inej osoby.

Z požiadavku, že prianie musí byť rozhodné a vážne, vyplýva, že musí byť výsledkom zrelého uváženia, ktoré neľze predpokladať u dieťaťa alebo u osoby blízkej detskému veku.

Konečne z požiadavku, že vážnym a rozhodným prianím iného má byť pachateľ pohnutý k vykonanému alebo zamýšľanému, ale nedokonanému zabitiu človeka, vyplýva, že toto prianie musí byť jediným dôvodom k rozhodnutiu pachateľa k činu v § 279 tr. z. opísanému.

Zo zisteného prejavu poškodenej »mne je to jedno« atď., ako aj z výslovného zistenia v otázke tretej verdiktu však vyplýva, že poškodená v kritickú dobu prianie byť usmrtená sama nepojala a neprejavila, ale len súhlasila, aby bola usmrtená, keď obžalovaný jej položil otázku, či ju

má usmrtiť. Inak neľze uznať, že by tu išlo o rozhodný a vážny prejav vôle byť usmrtená, keď poškodená hore uvedený prejav učinila byvši obžalovaným vyvolaná od tanečnej zábavy, a hneď predtým prehlásila, že sa chce znova na tanečnú zábavu vrátiť.

Neľze tedy zo skutkových okolností v tretej skutkovej otázke zistených vyvodiť, že by svoj čin bol obžalovaný vykonal, pohnutý súc k nemu vážnym a rozhodným prianím poškodenej.

Mýlil sa preto porotný súd a zavinil zmätok podľa § 385, č. 1 b) tr. p., keď čin obžalovaného podriadil pod ustanovenie § 282 tr. z.

Zo zistenia, že sa obžalovaný poškodenej pred činom pýtal, či ju má zastreliť, z použitého nástroja, ako i zo spôsobu a miesta zranení vyplýva nepochybne, že obžalovaný mal úmysel poškodenú usmrtiť a že len náhodou smrť nenastala.

Je preto zistením porotcov úplne vyčerpaná skutková podstata pokusu zločinu úmyselného usmrtenia človeka podľa §§ 65, 279 tr. z. a preto bolo treba zrušiť výrok a kvalifikácii podľa §§ 65 a 282 tr. z. a kvalifikovať tento čin obžalovaného podľa prv uvedeného miesta zákona.

Čís. 6124.

Soudně trestným přečinem podle § 18, odst. 3 zákona čís. 126/1933 Sb. z. a n. je toliko jednání proti zákazům vysloveným ministerstvem vnitra podle § 10, odst. 1 a 2 téhož zákona.

Jednání proti zákazu vyslovenému podle § 6, odst. 2, 3 zákona čís. 201/1933 ve znění zákona čís. 269/1934 Sb. z. a n. je jen přestupkem trestným okresními (státními policejními) úřady (§ 21 zákona čís. 201/1933 Sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 2. února 1938, Zm I 1004/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem podle § 18, odst. 3 zákona čís. 126/1933 Sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu prvé stolice, aby o ní znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Podle zjištění nalézacího soudu byla při celní prohlídce v P. dne 27. května 1937 u obžalované, která se vracela z Drážďan do P., nalezena kniha od Dr. Josefa Göbbelse »Vom Kaiserhof zur Reichskanzlei«, která byla zašita v její ruční kabelce. V tomto činu obžalované, která, jak nalézací soud na základě jejího doznání dále zjišťuje, tuto knihu dostala darem od svého ženicha v Drážďanech a věděla, že jí její ženich knihu zašil do ruční kabelky, spatřoval nalézací soud vzhledem k tomu, že rozšiřování této knihy bylo výnosem zemského úřadu v Praze ze dne 5. února 1935, čís. 48.591 ai 1934 podle ustanovení § 6, odst. 2 zák. čís.